

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/11/2025
Identifikačné číslo spisu: 6121353890
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6121353890.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpený advokátom JUDr. Oskar Chnápko, Banská Bystrica, Komenského 3, proti žalovanej: E. J., narodenej XX. D. XXXX, R., C. K. XX, zastúpená: JUDr. Eva Hlaváčová, advokátka so sídlom v Nitre, Farská č. 12, o zaplatenie 410,70 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18Csp/198/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 09. júla 2024 sp. zn. 12CoCsp/31/2023-171, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra z 20. septembra 2022 č. k. 18Csp/198/2021-118 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 410,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 23,78 eur od 26.6.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8,97 eur od 25.7.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 28,77 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 48,97 eur od 25.9.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 60,84 eur od 24.10.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie zistil, že medzi spoločnosťou Slovak Telekom a.s. a žalovanou bola uzatvorená Zmluva o poskytovaní verejných služieb v znení Dodatku. Na základe zmluvy bol žalovanej aktivovaný program služieb, za ktorý sa žalovaná zaviazala splácať cenu. Žalovanej boli vystavené faktúry za poskytnuté služby a to faktúra číslo 8211304390 s dátumom splatnosti do 25.06.2018, na sumu 23,78

eura, faktúra číslo 8213368616 s dátumom splatnosti do 24.07.2018 na sumu 8,97 eura, faktúra číslo 8215327724 s dátumom splatnosti do 23.08.2018 na sumu 28,77 eura, faktúra číslo 8217271859 s dátumom splatnosti do 24.09.2018 na sumu 28,77 eur, faktúra 8219287979 s dátumom splatnosti do 23.10.2018 na sumu 60,84 eur. Žalovaná faktúry v lehote splatnosti neuhradila. Predmetom nároku žalobcu bolo i zaplatenie pokuty vo výške 239,37 eura. Pohľadávka voči žalovanej bola na základe Zmluvy o pohľadávok dňa 03.12.2020 postúpená na žalobcu.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 131 ods. 1, § 43 ods. 1 písm. a), d) bod 2, 3, ods. 2 písm. a), ods. 12 písm. b), ods. 13 zákona č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách účinného od 1. februára 2022, § 52 ods. 1, § 544 ods. 1, 2, § 545 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že predmetná zmluva o poskytovaní verejných služieb je spotrebiteľskou zmluvou, keďže žalovaná uzavrela predmetnú zmluvu ako fyzická osoba nepodnikateľ so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., ktorá uzavrela zmluvu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, t. j. ako dodávateľ (§ 52 OZ).

4. Aktívnu legitímáciu žalobcu mal súd preukázanú oznámením o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Obč. zák. zo dňa 21. decembra 2020, z ktorého vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom došlo k uzavretiu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 30. novembra 2020, ktorou bola na žalobcu postúpená pohľadávka postupcu voči žalovanej dňa 03. decembra 2020. Keďže si žalovaná svoje záväzky plynúce z predmetnej zmluvy neplnila riadne a včas, právny predchodca žalobcu v liste zo dňa 27. mája 2019 označeným ako Odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb žalovanej uviedol, že ani v lehote 45 dní po dni splatnosti neuhradila splatné faktúry za užívanie verejných elektronických komunikačných služieb. Ďalej žalovanej oznámil, že odstupuje od zmluvy o poskytovaní verejných služieb s účinnosťou od 13. mája 2019, a to z dôvodu nezaplatenia ceny za poskytnuté služby ani do 45 dní po dni splatnosti. Žalobca predložil podací hárok, ktorým preukazoval doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanej. Výzvou na zaplatenie - predžalobnou výzvou zo dňa 12. marca 2021 bola žalovaná vyzvaná žalobcom na úhradu pohľadávky.

5. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná v čase účinnosti § 54a Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie ex offio skúmal, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si uplatňuje veriteľ v danom prípade nie je premlčané. Najstaršia faktúra uplatnená žalobcom sa stala splatnou dňa 25. júna 2018 a premlčacia doba u tejto začala plynúť dňa 26.06.2018, pričom k uplatneniu práva na súde došlo dňa 15. mája 2021, ešte pred uplynutím premlčacej doby, a teda k premlčaniu nároku, ktorý si žalobca uplatnil v tomto konaní, nedošlo.

6. Súd zistil, že žalovaná využívala verejné služby, ktoré jej boli poskytnuté zo strany právneho predchodcu žalobcu. Žalovanej boli vystavené faktúry číslo 8211304390 s dátumom splatnosti do 25. júna 2018, na sumu 23,78 eura, faktúra číslo 8213368616 s dátumom splatnosti do 24. júla 2018 na sumu 8,97 eura, faktúra číslo 8215327724 s dátumom splatnosti do 23. augusta 2018 na sumu 28,77 eura, faktúra číslo 8217271859 s dátumom splatnosti do 24. septembra 2018 na sumu 48,97 eura, faktúra 8219287979 s dátumom splatnosti do 23. októbra 2018 na sumu 60,84 eura. Žalovaná tvrdila, že žalovanú sumu nie je ochotná uhradiť, pretože nemohla využívať internet. Tieto tvrdenia nepreukázala, nepredložila súdu žiaden dôkaz, ktorým by spochybnila uplatnený nárok žalobcu a teda neunesla dôkazné bremeno. V konaní žalobca preukázal dôvodnosť nároku, ktorý riadne osvedčil listinnými dôkazmi. Z predložených faktúr, najmä fa č. 8215327724 a č. 8213368616 vyplýva, že žalovaná využívala internetové pripojenie (položka Dáta v domácej sieti MB), ktoré jej však neboli vyúčtované, z dôvodu, že tieto využívala v rámci zvoleného balíka služieb. Keďže žalovaná neuhradila vystavené faktúry za verejné služby poskytnuté zo strany žalobcu na základe uzatvorenej Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ktorú žalovaná nespochybnila, súd prvej inštancie ju zaviazal na zaplatenie sumy 171,33 eura titulom neuhradených faktúr.

7. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že predmetom nároku žalobcu bolo aj zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 239,37 eura. Zmluvná pokuta bola písomne dojednaná v Zmluve o poskytovaní verejných služieb za porušenie povinností zo strany žalovanej a zároveň v tejto zmluve bola určená aj výška pokuty, z

ktorej si žalobca uplatnil iba alikvótnu časť s prihliadnutím na dobu, počas ktorej došlo k porušeniu zmluvných povinností. Žalovaná svoju zmluvnú povinnosť riadne uhrádzať vystavené faktúry neplnila, pričom uplatnená výška bola primeraná a zodpovedala výhode poskytnutej zľavy a nedodržania záväzku žalovanej zotrvať v zmluvnom vzťahu po dobu viazanosti. Súd prvej inštancie preto vyhovel žalobe aj v tejto časti. Zároveň žalobcovi priznal i úrok z omeškania s poukazom na ust. § 3 vl. nar. č. 897/95 Zb. ako i § 517 ods. 1,2 obč. zák. a to odo dňa splatnosti jednotlivých faktúr.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa súd zaoberal aj tým, či v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností u žalovanej a preto nevidel priestor pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP.

9. Odvolací súd sa na odvolanie žalovanej v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd dodal, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľkou vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležitý odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalobcom v jeho odvolaní. Žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zastúpení advokátkou včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP. Namietala, že súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka namietala, že súdy od nej nespravodlivo vyžadovali preukázanie negatívnej skutočnosti - teda, že jej služba pripojenia na internet nebola funkčná. Podľa nej bolo v rozpore s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou prenášať na ňu dôkazné bremeno o niečom, čo sa nestalo. Poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenie sp. zn. 6 Cdo 81/2010), podľa ktorej neexistenciu nemožno preukazovať. Tvrdila, že dôkazné bremeno mal niesť žalobca, ktorý mal preukázať, že službu riadne a funkčne poskytoval. Zdôraznila, že ako spotrebiteľka nemá technickú možnosť dokázať, že si operátor neplnil svoje zmluvné povinnosti. Ďalej vytkla súdom, že nezohľadnili jej postavenie spotrebiteľky, ktorá v pôvodnom konaní vystupovala bez právneho zastúpenia proti profesionálnemu subjektu. Podľa nej súdy ignorovali základné princípy sporového konania zakotvené v Čl. 2 ods. 1, Čl. 6 ods. 1 a Čl. 6 ods. 2 CSP, ktoré im ukládajú povinnosť poskytnúť ochranu slabšej strane a vyvažovať nerovnovážne postavenie strán. Tvrdila, že z námietok pred súdom prvého stupňa ako aj odvolacím súdom vyplývala námietka nemožnosti užívať internet od Slovak Telekom, a.s. Jednalo sa o zásadnú námietku v konaní. Aj keď možno dovolateľka explicitne a výslovne v konaní pred súdom prvého stupňa neuviedla, že „žiada vykonať znalecké dokazovanie z príslušného odboru, že v rozhodnom období nemala reálny prístup k internetu poskytovaného zo strany operátora, súd prvého stupňa v súlade s uvedenými základnými zásadami zakotvenými v CSP mal a mohol dovolateľku ako žalovanú a slabšiu stranu v konaní dopytovať, či žiada vykonať znalecké dokazovanie, a tak vyvažovať prirodzene jej nerovnovážne postavenie v spore. Preukázanie neposkytovania internetu predstavovala vo veci kľúčový (ak nie jediný dôkaz) dovolateľky. Súd prvého stupňa pri zachovaní zásady spravodlivosti zakotvanej v Čl. 2 ods. 1 CSP a ochrany viditeľne slabšej strany v konaní s prihliadnutím na Čl. 6 ods. 1 a ods. 2 CSP (sociálne pomery, zdravotný stav strany konania, či vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu) zanedbal svoje konanie. Išlo o stranu v konaní, ktorej postavenie bolo voči žalobcovi nevyvážené, ktorý advokátom zastúpený bol. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu postráda argumentačné vysporiadanie sa aj s právnymi

otázkami zakotvenými v čl. 2 ods. 1 CSP, Čl. 6 ods. 1 CSP, Čl. 6 ods. 2 CSP, čo navodzuje dojem mechanického a formalistického rozhodnutia s cieľom čo najrýchlejšie ukončiť súdny spor v neprospech dovolateľky využívajúc jej sociálne pomery a nedostatočnú znalosť právnych predpisov bez súčasného zohľadnenia ustálenej judikatúry vyšších súdnych autorít, ako aj samotných základných zásad uvedených CSP. Navrhovala, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania.

11. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

12. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaná dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

13. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie ďalšie odvolanie. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd rovnako pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Vo vzťahu k dovolateľkou namietanej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov odôvodnenia, pričom odvolací súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces dovolací súd uvádza, že podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe

týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Dovolateľka namietala nesprávne porušenie dôkazného bremena, porušenie zásady ochrany slabšej strany, arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Dovolací súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok je riadne odôvodnený. Žalovaná namietala skutkové okolnosti a v danom prípade absentovali z jej strany dôkazné návrhy na vykonanie znaleckého dokazovania. Tie uviedla až v dovolacom konaní. Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil odvolací súd. Žalovaná nevyužila možnosť požiadať o právnu pomoc Centrum právnej pomoci. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaná bola súdom prvej inštancie vypočutá na pojednávaní na dňa 12. apríla 2022. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 12. apríla 2022 s.2: „, Súd uviedol, že žalovaná môže požiadať o právnu pomoc CPP. Na to žalovaná udáva: Ja sa obrátim na CPP“. Pojednávanie bolo odročené na 23.06.2022 s tým, že žalobkyňa súdu oznámi, či podala žiadosť na ustanovenie advokáta prostredníctvom CPP. Dovolací súd ďalej z obsahu spisu zistil, že podľa Úradného záznamu (čl. 108) žalovaná dňa 23.06.2022 o 8.10 hod telefonicky oznámila, že sa dnešného pojednávania nezúčastní z finančných a zdravotných dôvodov. Žiadala pojednávanie odročiť a nepojednávať bez jej prítomnosti“. Podľa zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.06.2022 súd pojednávanie odročil na 20.09.2022 o 13.00 hod. Podľa úradného záznamu (čl. 115) dňa 20.09.2022 súd telefonicky kontaktoval žalovanú, ktorá oznámila, že na pojednávanie sa nedostaví, súhlasí však s tým, aby súd pojednával a rozhodol v jej neprítomnosti. Vec postúpila na prokuratúru.

16. Dovolací súd zistil, že žalovaná bola riadne poučená o možnosti požiadať o právnu pomoc Centrum právnej pomoci na pojednávaní dňa 12. 04.2022. Túto právnu možnosť podľa obsahu spisu nevyužila. Dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie konal v súlade so zásadami podľa čl. 6 ods.1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“).

17. K námietke nesprávneho posúdenia dôkazného bremena dovolací súd uvádza, že posúdenie, či strana sporu uniesla alebo neuniesla dôkazné bremeno, je súčasťou hodnotiacej činnosti súdu a predstavuje výsledok jeho právneho posúdenia veci, nie nesprávny procesný postup. Súd nižších stupňov sa obranou žalovanej zaoberali, no jej tvrdenia o nefunkčnosti internetu vyhodnotili ako nepreukázané. Zároveň poukázali na dôkaz svedčiaci o opaku, a to dáta o využívaní internetového pripojenia na faktúrach. Argumentácia dovolateľky v tejto časti preto v skutočnosti nepredstavuje nič iné, ako nesúhlas s výsledkom hodnotenia dôkazov a s nadväzujúcim právnym posúdením veci, čo však nemôže založiť prípustnosť dovolania z dôvodu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

18. Rovnako neobstojí ani námietka porušenia zásady ochrany slabšej strany, ktorú dovolateľka spája s povinnosťou súdu aktívne navrhovať dôkazy v jej prospech. Civilný sporový poriadok síce ustanovuje povinnosť súdu vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu, avšak táto zásada nezbavuje stranu sporu jej procesnej zodpovednosti za výsledok konania, najmä jej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Manudukčná povinnosť súdu (povinnosť poučovať strany) neznamená, že súd má nahrádzať alebo dopĺňať procesnú pasivitu strany tým, že za ňu bude vyhľadávať alebo navrhovať dôkazy. Súd nie je povinný navrhovať vykonanie znaleckého dokazovania či iného dôkazu, pokiaľ strana na preukázanie svojich tvrdení neponúkne žiadny, ani len minimálny dôkazný podklad. V opačnom prípade by súd prestal byť nestranným arbitrom a nahrádzal by činnosť advokáta jednej zo strán. Dovolací súd pripomína, že podľa zistení súdov nižších stupňov žalobca naopak predložil dôkazy, ktoré tvrdeniam dovolateľky priamo odporovali. Z predložených faktúr (najmä fa č. 8215327724 a č. 8213368616) totiž vyplývalo, že žalovaná využívala internetové pripojenie (položka Dáta v domácej sieti MB). V situácii, keď dovolateľka nepredložila jediný dôkaz na podporu svojej obrany a žalobca, naopak, predložil listiny preukazujúce využívanie služieb, neexistoval žiadny dôvod ani zákonná povinnosť, aby súd z úradnej moci inicioval ďalšie, stranou nenavrhované dokazovanie. Postup súdov preto nemožno hodnotiť ako procesnú vadu, ktorá by viedla k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Napokon, vo vzťahu k námietke nedostatočného odôvodnenia a arbitrárnosti rozhodnutí, dovolací súd konštatuje, že z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií, chápaných v ich organickej jednote, je zrejmé, prečo dospeli k záveru o nedôvodnosti obrany žalovanej. Súdny jasne uviedli, že žalovaná svoje tvrdenia nepreukázala, a teda neunesla dôkazné bremeno. Postup odvolacieho súdu, ktorý sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie, je zákonom predpokladaný a nezakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Skutočnosť, že sa dovolateľka nestotožňuje so závermi súdov, neznamená, že ich rozhodnutia sú svojvoľné alebo nedostatočne odôvodnené.

20. Keďže obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred súdmi nižších stupňov boli postihnuté vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, Najvyšší súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

21. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi žiadne trovy nevznikli, preto mu dovolací súd ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.